

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt X. Decretum de rebus Fidei in Coetu 16. Iunij stabilitum, postridie in
Sessione firmandum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

Decretum de rebus Fidei in Cœtu 16. Iunij stabilitum, postmodum in Sessione firmandum.

PRæter ea de quibus disputatum est, duo rerum capita vltimo congressui proposita sunt. Alterum, An absentium Anathematismum contumacia accusanda esset: quod ibi comprobatum est. Sed Giennensis cum aliis multis, Germanos excipiendos contendebat: fuit etiam qui locorum distantiam excusauit, petitque Tolentani exceptionem. Alterum, de statuendo futurae Sessionis die, cui vigesimus nonus Iulij præstitutus est. Decreta Fidei, prout ætenuis, composita sunt.

Post præcœmium quinque Canones confecti sunt, anathemate inflicto cuiusque definitiones hæc appositæ inficiantur. Si quis non confitetur, primum hominem Adam, cum mandatum Dei in paradiso fuisse transgressus, statim sanctitatem, & iustitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse, incurrisseque, per offensam præuaricationis huiusmodi iram & indignationem Dei, atque idcirco mortem, quam ante à illi comminatus fuerat Deus, & cum morte captiuitatem sub eius potestate, qui mortis deinde habuit iurium, hoc est, diaboli; totumque, Adam per illam præuaricationis offensam secundum corpus & animam in deterius commutatum fuisse; anathema sit.

Si quis Adæ præuaricationem sibi soli, & non eius propagari, asserit, acceperit, & acceptam à Deo sanctitatem & iustitiam, quam perdidit, sibi soli, & non nobis etiam cum perdidit, aut inquinatum illum per inobedientiam peccatum, mortem & pœnas corporis tantum in omne genus humanum transfudisse, non autem & peccatum, quod mors est anima: anathema sit: cum contradicat Apostolo dicenti: Per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccauerunt.

Si quis hoc Adæ peccatum, quod origine unum est, & propagatione, non imitatione transfusum omnibus, inest unicuique propriam, vel per bonam naturæ vires, vel per aliud remedium asserit tolli, quam per meritum eius mediatoris Domini nostri Iesu Christi, qui nos Deo reconciliauit in sanguine suo, factus nobis iustitia, sanctificatio & redemptio; aut negat ipsum Christi Iesu meritum per Baptismi Sacramentum in forma Ecclesiæ rite collatum, iam adultis quam paruulis applicari; anathema sit: quia non est aliud nomen sub celo datum hominibus, in quo oporteat nos saluos fieri. Vnde illa vox: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi; & illa: Quicumque baptizati estis, Christum induistis.

4 Si quis paruulos recentes ab vteris matrum baptizandos negat, etiamsi fuerint à baptizatis parentibus orti: aut dicit in remissionem quidem peccatorum eos baptizari, sed nihil ex Adam trahere Originalis peccati, quod regenerationis lauacro necesse sit expiari ad vitam aeternam consequendam; unde fit consequens, ut in eis forma Baptismatis in remissionem peccatorum non vera, sed falsa intelligatur; anathema sit: quoniam non aliter intelligendum est id quod dixit Apostolus: Per unum hominem peccatum intrauit in mundum, & per peccatum mors; & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccauerunt: nisi quemadmodum Ecclesia Catholica vbique diffusa semper intellexit; propter hanc enim regulam Fidei ex traditione Apostolorum etiam paruuli, qui nihil peccatorum in semetipsis adhuc committere poterunt, ideo in remissionem peccatorum veraciter baptizantur, ut in eis regeneratione mundetur, quod generatione contraxerunt. Nisi enim quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non potest introire in Regnum Dei.

5 Si quis per Iesu Christi Domini nostri gratiam, qua in Baptismate confertur, reatum Originalis peccati remitti negat, aut etiam asserit, non tolli totum id, quod veram & propriam peccati rationem habet, sed illud dicit tantum radi, aut non imputari; anathema sit: in renatis enim nihil odit Deus, quia nihil est damnationis iis qui verè consepulti sunt cum Christo per Baptisma in mortem, qui non secundum carnem ambulant, sed veterem hominem exuentes, & nouum, qui secundum Deum creatus est, induentes; innocentes, immaculati, puri, innoxij, ac Deo dilecti effecti sunt, heredes quidem Dei, coheredes autem Christi; ita ut nihil prorsus eos ab ingressu caeli remoretur. Manere autem in baptizatis concupiscentiam vel somitem, hæc sancta Synodus fatetur & sentit: que cum ad agonem relicta sit, nocere non consentientibus, sed viriliter per Christi Iesu gratiam repugnantibus non valet: quinimo, qui legitime certauerit, coronabitur. Hanc concupiscentiam, quam aliquando Apostolus peccatum appellat, sancta Synodus declarat Ecclesiam Catholicam numquam intellexisse peccatum appellari, quod verè & proprie in renatis peccatum sit, sed quia ex peccato est, & ad peccatum inclinat. Si quis autem contrarium senserit, anathema sit.

Declarat tamen hæc ipsa sancta Synodus, non esse sue intentionis, comprehendere in hoc Decreto, vbi de peccato Originali agitur, Beatam & Immaculatam Virginem Mariam Dei Genitricem: sed obseruandas esse Constitutiones felices recordationis Xysti Papæ Quarti, sub patris in eis Constitutionibus contentis, quas innouat.

6 Patrum consilium fuit, in recensitis definitionibus se prorsus abstinere à superuacaneis articulis, ab illis nimirum, qui Catholicas inter Scholas in dubitatione versantur: nam vtrilibet parti quis adhareat, nihil Scripturæ, antea dictis Conciliis, perpetuisque Traditionibus

1546.

tionibus contradicit : ac proinde ingeniorum libertati permitti possunt absque vlllo diuinorum Oraculorum despectu , & absque animarum detrimento. Idcirco semper obstiterit Legati , ne quid de Conceptione Virginis sanciretur : hic verò admonuerunt , ne quid certi statuerent de natura ipsa Originalis culpa , de qua Scholastici discordant : nec enim Synodus collecta fuerat ad decidendas opiniones , sed ad errores recidendos. Quapropter iniuria Suis , vbi per callidam acrimoniam Vigerij ac Seripandrationes attulit , suadentium vt huiusmodi definitione de natura Originalis noxæ statueretur , hæc subdit : *Præsules enim existimabant , præsertim esse Scholasticorum subtilitates , quam vt eas vlllo studio possent assequi ; et verò ad experiendum non erat satis animi ; atque impatientem Legatorum festinationem ad dogmatum sanctiones non permisisse spatium tam operis disceptationi necessarium.* Perinde ac si alia complura capita in ea Sessione sancita , talebrosiora non fuerint , longiorisque temporis impendium non exegerint ad peruoluendos sacros Codices , Concilia , Patres , Scholasticos , ipsosque etiam hæreticos scriptores , quorum errata damnabantur , quam postulasset vnus definitionis disputatio , ad quam comprobendam solo rationum examine , non item lectionis labore opus erat. Quicumque iudex experitur , diuturnum studio indigere eas lites , quæ non tam ab vnus articuli subtilitate , quam ab actorum prolixitate dependent. Quin huiusmodi questionem ne aggredierentur , præ ceteris auctores fuisse Præsules in Theologicis præstantiores , & inter alios Bituntinus : quemadmodum ipse quoque , quamuis ex Ordine Franciscano , causæ publicæ quam priuatæ controuersia studiosior , censuit nihil esse decernendum , quod suis faueret , de B. Virginis Conceptu. Et sanè quicumque sincero animo lustraret hinc eruditas lucubrationes , non à maioribus solum Theologis , sed ab ipsis Patribus accuratè susceptas in apparatu ac molimine harum sanctionum , illinc verò Suis calumnias legeret , conquereretur enimuerò , nullam exquisitam quidem industriam operis egregij satis esse ad arcendam insimulationem ignauia.

At quantæ porro leuitatis est , in aciem deducere stramineos quosdam stragatos , qui solius vulgi oculis strenui bellatores apparent , cuiusmodi est id quod ait : *Non posse de re quapiam errores reari , nisi prius eiusdem rei cognita veritate : Nullam enuntiationem esse falsam , nisi quia altera vera est : hand sciri posse falsitatem illius , nisi prius veritas agnoscatur.* Quorsum hæc omnia , nisi vt conficiatur , non potuisse hæreses de peccato Originali damnari , nisi veritas aliqua

de ipsas natura prius innotuisset, adeoque ea saltem extrema definitio, quam Aristoteles *nominis definitionem* nuncupat, ac tamquam prænam cunctis argumentationibus notitiam requirit? Sed perspicuum iam erat, quid secundum eum sensum esset primigenia culpa, conveniebatque id ipsum non inter Catholicos modo, sed etiam inter hæreticos. Vbi enim non omnes concordarem in huius vocis significatione, adeoque in aliquibus peccati Originali proprietatibus per eam indicatis, haud sanè liceret nobis erroris accusare Lutheranos, nisi ad summum in loquendo, quali discreparent à nobis in proferendo, non in sentiendo.

8 Nemo est qui nesciat, peccati Originalis nomine intelligi certum aliquid, quo propter patratam ab Adamo culpam, Deo reddimur odiosi, eiusque tum gratiâ tum gloriâ indigni: sicuti eodem pacto certissima est definitio peccati, ut vocant, *personalis*, siue per actum insit homini, siue per habitum; cum alterum sit id quod nos iniustos Deo reddit, cum ipsius legem violamus, alterum id, quod post legis violationem eius causâ nos reddit Diuinum odium promerentes. Iam verò quo pacto, posita tamquam indubitata hæc rudi definitione, tamen de personali peccato, siue actuali siue habituali, ut Scholæ loquuntur, plurimæ sunt Theologorum opiniones, in quoniam sita sit eorum natura, seu physice seu metaphysice spectata; ita pariter contigit de Originali peccato: cum physica ratio consideratur, quaeritur, An peccatum, quod per actum committitur, in actione solum interiori situm sit, an etiam in exteriori: an includat intrinsecus oppositi mali notitiam; an ea sit tantum exterior illi conditio ad peccandum necessaria. Cum verò metaphysice, dispicitur, An ipsum per operationem constituatur, an per debite probitatis priuationem; num hæc sit priuatio probitatis debite ipsi potentia; an ipsi actui ex suo genere, cui generi melior differentia deberetur. Nec diuersæ minus discrepant opinionationes de natura peccati *personalis habitualis*. Hac planè ratione variant de Originali peccato. Quemadmodum autem necesse non est de prioribus controverfiam decidere, quod refellatur, exempli gratiâ, error Manichæorum, affirmantium, malum esse substantiam quamdam, atque naturam; ita pariter opus non est enucleare, ac decernere, quænam sit ipsissima ratio noxæ Originariæ, ut certi simus, illam non esse id quod de ipsa docent sectæ dissentientes à sacris Literis, & ab Ecclesiæ Traditionibus. Quis verò nesciat, facilius esse falsas definitiones redarguere, quàm veras excudere; cum longè clariùs falsitas in alteris, quàm in alteris veritas elucescat? & Aristotelem, quo à no-

Rrrr 3   tioribus

1546.

rioribus ordiatur, solitum esse antiquorum definitiones euertere, antequam suas construat? Alioqui nemo, qui definite non nocere quidnam sit cælum, posset fidenter negare, ipsum esse lignum conceptum: atque hinc liceret innumeras conficere consecutiones ridiculas, quæ Suauem derisui exponerent, non æquius modo sed grauius apud quemlibet legentium, quam ipsius cauillationes apud imperitam turbam Concilium deridendum traducunt. At Iudices ad irrisionem aduersarij ditrahere, artis Rhetoricæ techna est, vbi quis causæ diffidit. Quapropter satius habeo, pugnantibus inter se ipsius dictis hominem irrisionis loco retundere.

Hinc ille Synodum vituperat ob omisam peccati Originalis definitionem: hinc Scholasticos carpit, qui modum explicare voluerint, quo propageretur; & non potius S. Augustini modestiam imitari, qui percontanti Iuliano, per quam rimam huiusmodi culpa potuisset ingredi in eos, qui à parentibus sacro Fonte ablatis orti fuerant, respondit, Frustrà rimulam quæri, vbi patentissima porta conspicitur in sacris Libris: adeoque ab ea quaestione semper abstinuit. Itaque Suaui iudice, vbi Catholici à solennibus definitionibus rerum abditarum incertarumque abstinent, imbecillitatis, ignauiæ, laborum intolerantiæ sunt arguendi: cum vero iidem in priuatis ipsorum libris illas indagare student subtiliori commentatione, immodesti appellandi; adeoque se inter ceteros immodeste gesserunt sancti Thomas ac Bonauentura. Nec animaduertebat iudus homo, hæc conuitia non modò inter se pugnare, sed omnem æquitatem peruertere. Quoties damnantur hæretici, optimum consilium est, magis generalia, quippe magis indubitata complecti; quod à Synodo peractum est. Quoties in eisdem scriptis agitur, prudentis est, nullam ipsis ansam præbere transferendæ disputationis à re ipsa, quæ certa est, ad modum qui est incertus; quod S. Augustinus à Suaui productus sapienter fecit. At verò vbi vel ad merè philosophandum disputatur, vel ad tuendum, nostræ Fidei dogmata non esse huiusmodi vt explicari non possint, laudem certè merentur, qui probabiliore rationes afferunt, quibus vera esse monstrantur; atque id Scholastici præstitere. Hos vniuersè reprehendere, perinde est, ac eos vniuersè reprehendere, qui inter homines excellere in eo quod in hominibus excellit; hoc est, in subtilitate & excelitate rationis.

CAPVT